

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

Ławnik Włodzimierz Pawlak

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. - W. N. o uchylenie środka w postaci obniżenia wynagrodzenia do 50% po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 12 marca 2019 roku, odwołania wniesionego przez obwinionego

od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt PK I SD [...]

postanowił:

1. na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze sprostować oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt PK I SD [...], w ten sposób, że w sentencji postanowienia, w miejsce słów „z dnia 23 listopada 2017 r.” wpisać „z dnia 15 lutego 2018 r.”;

2. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt PK I SD [...], Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym nie uwzględnił wniosku obwinionego prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. - W. N. o uchylenie zastosowanego wobec niego postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 28 lutego 2008 roku obniżenia wynagrodzenia o 50%.

Pismem z dnia 07 maja 2018 roku obwiniony W. N. wniósł odwołanie od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 kwietnia 2018 roku.

W treści odwołania obwiniony W. N. na podstawie art. 152 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze i art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze, zaskarżył powyżej wskazane orzeczenie i zarzucając:

1. rażącą obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia, w którym zachodzi wewnętrzna sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie, albowiem w oparciu o treść zaskarżonego postanowienia nie sposób ustalić który z wniosków – ten z dnia 15 lutego 2018 roku czy ten z 23 listopada 2017 roku – był przedmiotem rozpoznania w zaskarżonym postanowieniu;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 152 § 1 ustawy o Prokuraturze, polegającą na utrzymywaniu wobec niego środka w postaci obniżenia wynagrodzenia do 50%, niezależnie od faktu, że wobec braku wniosku uprawnionego organu o przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach, z dniem 31 sierpnia 2007 roku zawieszenie w przedmiotowej sprawie stosowane jest bez podstaw prawnych, a co za tym idzie na mocy przywołanego art. 152 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze również środek w postaci ograniczenia wynagrodzenia do 50% winien być uchylony z dniem 2007 roku;
3. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia a w szczególności art. 71 ust. 2a ustawy o prokuraturze (Dz. U. z 2002 roku Nr 21, poz. 206) w zw. z art. 253 § 1 k.p.k. w zw. z art. 89 ust. 1 ustawy o prokuraturze polegającą na pominięciu faktu, że pomimo jednoznacznego

brzmienia przywołanego przepisu, od dnia wejścia w życie tej regulacji, tj. od dnia 31 sierpnia 2007 roku nie wystąpiono do Sądu Dyscyplinarnego ze stosownym wnioskiem o przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach na dalsze trzy miesiące, a co za tym idzie środki te winny być uchylone z mocy prawa, a w konsekwencji z mocy prawa winien być uchylony również środek w postaci ograniczenia wynagrodzenia do 50% albowiem ograniczenie wynagrodzenia może być stosowane jedynie z zawieszeniem w czynnościach;

4. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu należytego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia co w konsekwencji prowadzi do sytuacji, w której nie sposób odnieść się do treści zaskarżonego postanowienia, a nadto wobec braku jakiejkolwiek argumentacji w zaskarżonym postanowieniu Sąd Odwoławczy pozbawiony jest możliwości dokonania rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia;

5. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego postanowienia, a w szczególności, art. 64 § 2 ustawy wprowadzającej przepisy ustawy Prawo o prokuraturze, art. 154 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9, przy zastosowaniu art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze polegającą na zaniechaniu uchylecia stosowanego wobec obwinionego środka zabezpieczającego, niezależnie od faktu, że w sprawie nie doszło do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a nadto brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela;

6. obrazę przepisów postępowania, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., polegającą na kontynuowaniu postępowania niezależnie od faktu, że w przedmiotowej sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela, a nadto doszło do przedawnienia karalności zarzucanego deliktu dyscyplinarnego, a zatem w sprawie zaistniały negatywne przesłanki kontynuowania postępowania określone w art. 17 § 1 pkt 6 i 9 k.p.k., skutkujące koniecznością umorzenia postępowania, a co za tym idzie koniecznością uchylecia stosowanych środków.

Podnosząc wskazane powyżej zarzuty, obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz uchylenie stosowanego wobec niego środka w postaci obniżenia wynagrodzenia do 50% z dniem 31 sierpnia 2007 roku.

Uzupełniając swoje odwołanie pismem z dnia 23 stycznia 2019 r., obwiniony wskazał, że polemika ze stanowiskiem sądu dyscyplinarnego I instancji jest niemożliwa, gdyż z treści uzasadnienia postanowienia wynika, że sąd nie odniósł się do podnoszonych przez obwinionego argumentów i nie sposób ustalić do którego z wniosków, z dnia 15 lutego 2018 roku czy też z 23 listopada 2017 roku, się odnosi. W ocenie obwinionego sąd I instancji nie uzasadnił w sposób wyczerpujący przyczyny dla której zdecydował o dalszym stosowaniu wobec niego środka w postaci obniżenia wynagrodzenia do 50%, przez co dopuścił się rażącej obrazy przepisu art. 424 § 1 k.p.k.

W ocenie obwinionego sąd dyscyplinarny I instancji orzekał częściowo w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej poprzednio a częściowo w oparciu o przepisy nowej ustawy. Obwiniony podkreślił, że od dnia wejścia w życie znowelizowanej ustawy o Sądzie Najwyższym, środek zapobiegawczy stosowany wobec niego, w postaci zawieszenia w czynnościach powinien być niezwłocznie uchylony, gdyż jest stosowany wobec niego bez podstawy prawnej. Natomiast środek w postaci ograniczenia wysokości wynagrodzenia do 50%, jako stosowany kumulatywnie ze środkiem w postaci zawieszenia w czynnościach, także powinien zostać uchylony. Nadto, zdaniem obwinionego, w niniejszej sprawie brak jest podstaw, zarówno ogólnych jak i szczególnych, do stosowania wobec niego jakichkolwiek środków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 152 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku — Prawo o prokuraturze (tekst jedn. Dz.U. z 2017 roku, poz. 1767 ze zm.) na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia przysługuje odwołanie.

Odnosząc się do podniesionego w odwołaniu zarzutu obrazy przepisów postępowania, a w szczególności art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., wskazać należy, że w zaskarżonym orzeczeniu nie zachodzi wewnętrzna sprzeczność uniemożliwiająca

jego wykonanie. Sąd Najwyższy, orzekając jako Sąd II instancji, dostrzegł, że w sentencji zaskarżonego orzeczenia wystąpiła omyłka pisarska polegająca na omyłkowym wpisaniu daty poprzednio złożonego przez obwinionego wniosku. Omyłka ta podlegała sprostowaniu przez sąd odwoławczy na podstawie art. 105 § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obwinionego nie stanowiła ona merytorycznego elementu wyroku, a dotyczyła jedynie daty, którą opatrzony został wniosek. Należy podkreślić, że obwiniony W. N. złożył dwa wnioski dotyczące uchylenia środka w postaci obniżenia wysokości wynagrodzenia – pierwszy z dnia 23 listopada 2017 r., który prawomocnym postanowieniem z dnia 15 stycznia 2018 roku, nie został uwzględniony oraz wniosek z dnia 15 lutego 2018 roku, będący przedmiotem niniejszego postępowania. Z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika wprost, że dotyczy ono kolejnego złożonego przez obwinionego wniosku a zatem wniosku z dnia 15 lutego 2018 roku, gdyż poprzedni, postanowieniem z dnia 15 stycznia 2018 roku nie został uwzględniony. Nie ma zatem podstaw aby uznać, że w zaskarżonym postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2018 roku zachodzi wewnętrzna sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie.

Przechodząc do kolejnego podniesionego w odwołaniu zarzutu, tj. zarzutu obrazy przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 152 § 1 ustawy o prokuraturze, wskazać należy, że w realiach przedmiotowego stanu faktycznego, w pierwszej kolejności należy odwołać się do treści przepisu art. 152 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze. Zgodnie z przywołanym przepisem w przypadku, gdy prokurator został zawieszony w czynnościach, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, na wniosek przełożonego dyscyplinarnego, może obniżyć do 50% wysokość wynagrodzenia prokuratora na czas trwania tego zawieszenia. Wbrew stanowisku wyrażonemu przez obwinionego w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające uchylenie z dniem 31 sierpnia 2007 roku przedmiotowego środka wraz ze środkiem zawieszenia w czynnościach. Należy podkreślić, że przeciwko W. N. cały czas prowadzone jest postępowanie dyscyplinarne, w związku z którym zastosowano środek w postaci zawieszenia go w wykonywaniu czynności służbowych oraz powiązane z nim obniżenie wynagrodzenia o 50%. Stosowanie tego środka należało uznać za zasadne i

adekwatne co do wysokości. Sąd Najwyższy uznał, że nie sposób dopatrywać się obrazu przepisu art. 152 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w skorzystaniu przez sąd dyscyplinarny I instancji z możliwości zastosowania środka, o którym mowa w tym przepisie.

Powyższa argumentacja wskazuje także na bezzasadność zarzutu w zakresie obrazu art. 64 § 2 ustawy wprowadzającej przepisy ustawy Prawo o prokuraturze, art. 154 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 przy zastosowaniu art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze oraz art. 71 ust. 2a ustawy o prokuraturze (Dz. U. z 2002 roku Nr 21, poz. 206) w zw. z art. 253 § 1 k.p.k. w zw. z art. 89 ust. 1 ustawy o prokuraturze. W ocenie Sądu Najwyższego, obwiniony stracił z pola widzenia fakt, iż stosowane wobec niego środki zapobiegawcze nie podlegały uchyleniu z mocy prawa. Nadto, wbrew twierdzeniom obwinionego, przeciwko jego osobie toczy się postępowanie dyscyplinarne z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej w [...], zaś stosowany środek pełni swoją funkcję zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Trzeba też podkreślić, że nieprawomocnym orzeczeniem z dnia 14 września 2018 r. wydanym przez Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, w sprawie o sygn. akt PK I SD [...], obwiniony W. N. został uznany za winnego tego, że w dniu 25 października 2006 roku w G., jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. uchybił godności urzędu prokuratorskiego w ten sposób, że kierował w stanie nietrzeźwości, mając 1,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu samochodem marki A. nr rej. [...], tj. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 66 ust. 1 ustawy prawo o prokuraturze z dnia 20 czerwca 1985 r. i wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wymierzył obwinionemu za ten czyn, na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku Prawo o prokuraturze karę wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Odnosząc się do zarzutu obrazu przepisów postępowania, a w szczególności art. 424 § 1 k.p.k., wskazać jedynie należy, że przepis ten dotyczy uzasadnienia wyroku i zgodnie z jego treścią uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie,

jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Mimo, że skarżący stracił z pola widzenia, że zaskarżone orzeczenie jest postanowieniem, a nie wyrokiem, to zarzut obwinionego rozumiany jako zarzut niekompletności uzasadnienia skarżonego postanowienia jest całkowicie chybiony. Sąd I instancji w sposób zrozumiały i zwięzły uzasadnił swoje stanowisko.

Sąd Najwyższy w pełni podzielił ocenę dokonaną przez sąd dyscyplinarny I instancji, a zaprezentowaną w pisemnym uzasadnieniu postanowienia. W ocenie Sądu Odwoławczego argumentację i wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia należy uznać za kompletne i poprawne, zaś ich treść za w pełni przekonującą.

Przechodząc do ostatniego z zarzutów podniesionych w odwołaniu, tj. zarzutu obrazy przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 6 i 9 k.p.k., wskazać jedynie należy, że w przedmiotowym postępowaniu nie doszło do przedawnienia karalności deliktu dyscyplinarnego. Przedawnienie karalności zarzuconego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego, który jednocześnie wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., ewentualnie nastąpi z dniem 25 października 2021 roku – zgodnie z treścią art. 141 § 3 Prawa o prokuraturze.

Z tych względów, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 kwietnia 2018 roku.